

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਸਵੇਰੇ ਅਮੀਰ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਫਕੀਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਫਕੀਰ ਤੋਂ ਅਮੀਰ, ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਰੱਖੋ - ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮਧਿਆਜੀਭਵ :”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਰਮਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ, 2. ਇਕ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧ ਰਹਿਣ, ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾ ਜਾਵੇ, 3. ਜੋ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬੈਟਰੀ ਹੈ, ਉਸ ਬੈਟਰੀ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲੱਗਿਆ ਰਹੇ। ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਹੋਵੇ, ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਖੰਭ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹਨ ਤਾਂ ਕਰਮਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਬੈਠ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਇਹ ਹੈ ਭਾਰਤ ਦੇ ਲਈ ਕਹਾਣੀ। ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ? ਸਵੇਰੇ ਅਮੀਰ ਹੈ, ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਫਕੀਰ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਅਮੀਰ ਸੀ... ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਅਮੀਰ ਹੋ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਫਕੀਰ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਭਗਤੀ ਫਕੀਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਅਮੀਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਹਨ। ਫਕੀਰ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗਲ ਹੈ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਪਤਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੀ ਬੈਟਰੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। ਐਸੇ - ਐਸੇ ਟੇਟਕੇ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਸਵੇਰੇ ਅਮੀਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਫਕੀਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹੋ--ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਫਕੀਰ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਵੀ ਬਾਪ ਹੀ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮਧਿਆਜੀਭਵ - ਇਹ ਹੀ ਦੋ ਯੁਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਹੜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਗਰੰਟੀ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਵਰ ਦੇ ਅਮੀਰ ਜਰੂਰ ਬਣੋਗੇ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਕਲਾਸ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਲਾ ਅਥਵਾ ਝਾੜ। ਬੀਜ ਤਾਂ ਝਾੜ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਫਿਰ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜ ਹੈ, ਇਹ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਝਾੜ ਕਿਵੇਂ ਵੱਧਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਾਣਾ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਦੇ ਖੰਭ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਉਤੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਜੋ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬੈਟਰੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਕਦੇ ਢਿੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਦਾ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਰਮਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੇ ਕੜੇ ਬੰਧਨ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਉਪਾਅ ਹੈ - ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਇਸਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਏ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਹੱਡੀਆਂ ਨਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਵੀ ਨਰਮ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰਾ ਭਗਤ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਠਗੀ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਭਗਤਾਂ ਵਿੱਚ ਠਗੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਧੰਦਾਧੇਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਜਨਮ ਦਾ ਵੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। 4 - 5 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ 10 - 20 ਸਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤੁ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਤਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਇਕ ਜਨਮ ਦਾ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਦਸ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫੋਟੋ ਆਦਿ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਹਰ ਇਕ ਆਤਮਾ ਭਿੰਨ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਨਾਮ, ਰੂਪ ਸਭ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਫਿਰ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਰੂਰ 84 ਜਨਮ, 84 ਨਾਮ, 84 ਬਾਪ ਬਣੇ ਹੋਣਗੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਬੰਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਜਿੰਨੇ ਸਬੰਧ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਲਯੁੱਗੀ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਹੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੰਧਨ ਹਨ - ਚਾਚੇ, ਮਾਮੇ, ਕਾਕੇ ਦਾ... ਜਿੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਬੰਧ ਉਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੰਧਨ। ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਪੰਜ ਬੱਚੇ ਇਕੱਠੇ ਜੰਮੇ, ਪੰਜੇ ਹੀ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹਨ। ਹਿਸਾਬ ਕਰੋ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਸੰਬੰਧ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਬੰਧ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਲ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਦੇ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਇਸਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ। ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਤੁਹਾਡਾ ਹੁਣ ਹੈ। ਹਾਈਐਸਟ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸੇ ਹੁਣ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਐਸੇ ਬਾਪ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਭਦਾ ਯੋਗ ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ। ਭੈਣ - ਭਰਾ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਵੀ ਡਿਗਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਬੰਧ ਇੱਕ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਕੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ

ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਰੋਣਕ ਵਿੱਚ ਆਉਗੇ। ਸੱਤਯੁਗੀ ਰੋਣਕ ਅਤੇ ਕਲਯੁੱਗੀ ਰੋਣਕ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਘਮੰਡ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਭੋਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਨੇ ਸਮਾਚਾਰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ? ਤਾਂ 4 - 5 ਨੇ ਕਿਹਾ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਸ੍ਰਰਗ ਕੋਣ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਕਾਪੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨੋਟ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਮੇਂ ਤੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟਜਾਣਗੇ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਂ ਆਮਦਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਯਾਦ ਦੀ ਰਸਮ ਹੁਣ ਨਿਕਲੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਉੱਚ ਸਵੱਛ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਜਿੰਨੀ ਜੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਸਬੰਧ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਕਾਰਨ ਝਗੜੇ ਹੀ ਝਗੜੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਬਾਪ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਸ੍ਰਰਗ ਅਤੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਨਰਕ। ਨਰਕਵਾਸੀ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਚੰਗੇ? ਜਿਹੜੇ ਸਿਆਣੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਚੰਗੇ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਰਕਵਾਸੀ ਅਤੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਫਿਰ ਬਾਪ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਮਾਇਆ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਤੇ ਗਿਆਨ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁਲ, ਸਭ ਵੰਡਰਫੁਲ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੰਡਰਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਇਸ ਵੰਡਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੱਗੀ ਰਹੇ। ਰਾਵਣ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਉਸਦੀ ਰਚਨਾ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਕਾਲੀਦਹ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਸੱਪ ਨੇ ਡਸਿਆ, ਕਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਉਠਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਰਿਫਰੈਸ ਹੋ ਜਾਵੇ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੀ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਫਿਰ ਤੁੰਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁੰਤਾ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੇ ਰਾਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤੁੰਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਪੜ੍ਹੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਣਪੜ੍ਹ ਨੂੰ ਭਰੀ ਢੋਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਬਾ ਹੀ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਸਭ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਹਰ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇੱਥੇ 7 ਰੋਜ਼ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੰਸਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਬਗਲਿਆਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਵਿਗਾੜਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਮੁਰਲੀ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਗਫਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ - ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸੰਗ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਕਿੱਥੇ ਨੀਚ। ਬੱਚੇ ਲਿਖਦੇ ਬਾਬਾ ਬਗਲਿਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੰਸ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ? ਬਗਲੇ ਕੰਢੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣ ਨਾਲ ਪਦ ਵੀ ਉੱਚ ਮਿਲੇਗਾ। ਸਦਾ ਹੰਸ ਹੋਕੇ ਰਹੇ। ਬਗਲੇ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬਗਲੇ ਨਾ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਗਾਇਨ ਹੈ ਅਸ਼ਚਰਿਆਵਤ ਸੁੰਨਤੀ, ਕਥੰਤੀ, ਭਗੰਤੀ... ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਫਰਕ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਜਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਖਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਮੇਰੀ ਮਤ ਤੇ ਨਾ ਚਲ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸੇ ਗੁਣਾਂ ਦੰਡ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨ। ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਣ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਕਢ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਬਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਵੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵੈਰਾਗ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਲਟਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸਬੰਧੀਆਂ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਸੂਕ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪ ਜਦੋਂ ਆਵੇਗੇ ਤਾਂ ਆਪਦੇ ਬਗੈਰ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਤਰਫੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਹਟਾਉਣਾ ਪਵੇ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਕੁੱਝ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਜਿਵੇਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਭਗਤੀ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਕੀ ਹੈ? ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਫਲ ਦੇਣਗੇ। ਕਿਸਨੂੰ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਫਲ ਦੇਣਗੇ - ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦਾ ਫਲ ਜਿਸ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬਾਪ ਜੋ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸਤੇ ਚਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਚੀ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਮਤ। ਮਤ ਮਿਲਦੀ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਹੈ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਚਲ ਸਕੇ, ਕੋਈ ਨਾ ਚਲ ਸਕੇ, ਬੇਹੱਦ ਦੀ

ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਕੀ ਹਾਲਤ ਹੈ।

ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਕੁਝ ਸੁਣਦੇ ਸੀ ਸਭ ਸੱਚ - ਸੱਚ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕੀ ਸੱਚ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਵਾਲਾ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਕੰਧੇ ਤੋਂ ਨਾ - ਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਹਾਂ - ਹਾਂ ਨਿਕਲਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਇਸਲਈ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸੰਗ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਹੰਸਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਹੰਸ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਬੇਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਕਰਮਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰਵ ਸਬੰਧ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਰੱਖਣੇ ਹਨ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਹੱਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਨਾਲ ਲਵ ਰੱਖ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲਟਕਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਾਕਸ਼ੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਖੇਲੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤੋਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਵੀ ਹਿਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਸਾਕਸ਼ੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ ਜਿਵੇਂ ਪਪੇਟ ਸ਼ੋਅ (ਕਠਪੁਤਲੀ ਦਾ ਖੇਲੂ) ਹੈ। ਅਸਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਖੇਲੂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ਼ਾਨ ਹੈ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਈ ਬਣਨਾ ਤੇ ਸੰਤੋਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ। ਇਸ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇਣ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇਵੇਂ ਦੇ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ ਬਣੋ ਜੋ ਮਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸੂਰਤ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ।
